

Въ това време маминото детенце, Николчо, имаше вече надъ единадесетъ години. Ала него:виятъ викъ бѣ толкова силенъ, че съседитѣ се разтревожиха и запитаха, какво ли нещастие е станало. А баба Ирина калугерката ето що имъ рече:

— О, не грижете се за Николчо чорбаджи Неновъ. Той е хаирсѣзинъ (пакостникъ). Що съмъ изтеглила отъ Ненови. Богати хора сж. Да имъ се не види богатството и главата! Никому нищо не даватъ, а детето си разглезили до немай-къде. Даватъ му пари за какво ли не. Не го учатъ да работи, а да харчи на готово. И какво ли не прави галеното! Азъ мисля, че отъ него нѣма да излѣзе ни сухо, ни сурово. Ако се не удави нейде, то ще бжде обесено.

Когато Николчо бѣ на седемъ години, бащата и майката го дадоха на учителъ.

— Не бийте го, даскале, рече милостивата майка. Той е малко немирничекъ, ама е едно на майка.

И чорбаджи Нено добави:

— Не карай му се яко, учителе.

Николчо остана въ училището повече да играе и се бие съ децата, отколкото наука да учи. Вмѣсто въ училище, той бѣгаше по чуждитѣ градини да бере плодове и да скуби перата на чуждитѣ гжски! Ала Николчо поиска да минава между другаритѣ си като голѣмецъ и заповѣдникъ, какъвто бѣ баща му между гражданитѣ и майка му между кумитѣ и сватитѣ. Бащата и майката бѣха стиснати, лѣниви, неподвижни хора, а синътъ бѣ прѣснато, пѣргаво и живо хлапе. Чорбаджи Нено и Неновица гледаха само пари да трупатъ и спокойно да живѣятъ, а малкиятъ Николчо лудешки и безразсждно се хвърляше въ най-непристойни работи.